

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzy siódm piecz ... ” „Ale cie przyst pili do góry Syon i do miasta Boga ywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, aby cie nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz porusz nie tylko ziemi , ale i niebem (...) Przetoz przyjmuj c Królestwo nie chwiej ce si , miejmy lask , przez któr s u my przyjemnie Bogu z boja ni i uczciwo ci . ” „ ... Chrystus przyszed szy Najwy szy Kap an (...) Przez wi kszy i doskonalszy przybytek, (...) Znalaz szy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; yd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i
Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Redaktor: Raymond G. Jolly.
Wydawca: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” (odpowiedzialny
w Polsce: Wiktor Stachowiak) Poland 6, skrytka pocztowa
Nr. 24. Adres międzynarodowy; 2101-13 South 11th St.,
Philadelphia 48, Pa., U.S.A

„UMIEJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE” 2 Piotra 1:12

Spis treści:

Przesiewanie przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii.....	str. 155
Pytania Bereańskie.....	str. 178
Zawiadomienia	str. 185

**„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ
NADZIEI EPIFANII CHWAŁY WIELKIEGO
BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO
JEZUSA CHRYSTUSA” Tytus 2:13**

PRZESIEWANIE PRZECIWKO OKUPOWI W WIEKU EWANGELII

4 Moj. 11:1-35, E. tom 9, rozdz. 1
(Ciąg dalszy ze strony 142)

(36) W wierszach 21 i 22 Mojżesz myśląc, że jako wykonawca Boży względem Izraela miał dostarczyć pokarmu, pyta się w ogólny sposób o informację, gdzie może znaleźć mięso by nakarmić przez cały miesiąc 600.000 pieszych Izraela i prawdopodobnie około 1.400.000 innych. Zapytuje się w szczególności czy dla nakarmienia tak wielkiego ludu ma pobić wszystkie stada izraelskie lub wyłowić wszystkie ryby z Morza Czerwonego blisko którego wówczas znajdowali się. Mojżeszowe wyrażenie co do ryb wskazuje, iż wątpił on w swoją lecz nie w Bożą zdolność dostarczenia całego tego pokarmu. Jego pytanie przedstawia prośbę Pana naszego o odpowiednią informację; nie wiedział On bowiem gdzie uzyskać tak wielką ilość symbolicznego pokarmu by zadowolić apetyt pożądlivych ludzi w czasie Żniw i w okresie między nimi. To wskazuje, że Pan nasz nie jest wszechwiedzący. Zdaje się, że mięso

stąd reprezentuje prawdy religijne a ryby morskie - prawdy świeckie, co do których Jezus mniemał, że powinien ich dostarczyć. Aż do objętego pozafigurą czasu nasz Pan widocznie nie wiedział, że Bóg miał zamiar dostarczyć mniej lub więcej błędu jako pozafigurального mięsa dla pożądlivych ludzi. Stąd też Jego wyszczególnienie rzeczy reprezentujących religijną i świecką Prawdę. Pobicie stad i złowienie ryb przedstawiałoby przygotowanie takiego symbolicznego pokarmu dla Izraela. Prośba Mojżeszowa o informację wskazuje na brak wszechwiedzy u Jezusa bo tylko Ojciec jest wszechwiedzący. Oczywiście Pan nasz nie wątpił, że Ojciec mógł dostarczyć tak wielkiej ilości pokarmu, On wątpił we własne możliwości pod tym względem. Boskie zapytanie Mojżesza „azaż ręka Pańska jest skurczona?” znaczy: czy Bóg był ograniczony w wykonywaniu Swej mocy wyłącznie do samego Mojżesza jako przedstawiciela

(w.23)?. Dało to Mojżeszowi do zrozumienia, że Bóg bez niego jako narzędzia w urzędzie wykonawczym może użyć Swej nieograniczonej mocy (bez zwykłej formy, Mojżeszowego wykonawczego urzędu) w dostarczeniu mięsa dla ludu pożądanego. Pozafiguralnie przez to pytanie Bóg daje do zrozumienia, że Jego moc nie ogranicza się jedynie do Jezusa zwanego Ramieniem Jehowy i Wykonawcą Jego mocy lecz, że poza Nim jest ona dostateczna oraz będzie użyta by dostarczyć w pozafigurze pokarmu dla pożytecznych ludzi bez posłużenia się Jezusem jako Przedstawicielem. Następujące słowa są dosłownym tłumaczeniem ostatniej klauzuli w.23: „Teraz ujrzysz twoje doświadczenie (wypełnienie) Słowa Mego chociaż nie (przez ciebie)”. To miejsce tak jak jest podane w naszych Bibliach zawiera w sobie myśl jak gdyby Mojżesz powątpiewał w moc Bożą odnośnie tej sprawy co nie jest prawdą. Tego dowodzi związek myśli zawarty w jego pytaniach z wierszów 21 i 22 a także rzecz jasna pozafiguralnie nie może być to prawdą w wypadku Jezusa. W pozafigurze Bóg zapewnił Jezusa, że bez Jego współpracy ujrzy

On sprawę dokonaną i doświadczy Boskiego spełnienia odnośnej obietnicy. Bóg wypełni ją bez pośrednictwa Jezusowego znosząc ograniczenia względem szatana w jego dążeniu do rozsiewania błędów przeciw Okupowi. Nie zapominajmy, że takie Boże zarządzenie było pozwalające i negatywne nie zaś przyczynowe i pozytywne. Ono po prostu usunęło ograniczenia z „szatana onego starego zwodziciela” przez co otrzymał on pewną miarę tolerowanej wolności by rozszerzać teorie przeciw Okupowi. Bóg Autor Prawdy, w którym nie ma ciemności (1 Jana 1:5), mógł mieć tylko bierny i nie powstrzymywany udział w takiej transakcji. Te rozważania pokazują, że moralnie Jezus - Prawda nie mógł być czynnikiem rozszerzania błędów jako właściwego umysłowego pokarmu dla pozafiguralnych pożytecznych ludzi, których karmicielem był szatan.

(37) Pozafigura Mojżeszowego oznajmienia tych spraw (w.24) ludowi dokonana była przez Pana naszego nie słowami lecz czynami. Powiadomił On pozafiguralnych Izraelitów przez wydarzenia oraz pokarm samego przesiewania o tym, że

nie podobali się Bogu i byli oddani przez Niego tak straszliwemu szaleństwu i ucztowaniu jakim było zwalczanie Okupu oraz związane z nim błędy. Jego postępowanie względem 70-ciu było pozytywne i przyczynowe a nie negatywne i pozwalające. To dotyczy również mówienia o powyższych sprawach pozafiguralnemu ludowi. Jak widzieliśmy wyżej powoływanie pielgrzymów na stanowiska ogólnego starszeństwa na czas Parousji miało miejsce w czasie żęcia aż do jego zakończenia, być może, że ostatni z pielgrzymów zostali mianowani na ten urząd rok przed zakończeniem żęcia dn. 16 września 1914r. Wybranie przez Mojżesza starszych (w.24), zdaje się przedstawiać opatrnościowe operowanie przez Jezusa doświadczeniami ewentualnych pielgrzymów co miało być korzystne przy ich wejściu do pracy pielgrzymkiej. Umieszczenie ich koło Przybytku przedstawia umocnienie pielgrzymów przez Pana na urzędy ogólnych starszych i „drugorzędnych proroków” w całym Kościele. Wyrażenie „siedemdziesiąt mężów starszych z ludu” wskazuje figuralnie, że byli jeszcze inni starsi z ludu. Czyli, że 70-ciu było naznaczo-

nych po to by byli głównymi starszymi ludu, tzn. generalnymi starszymi - starszymi nad wszystkimi a nie nad niewielką grupą (później tych starszych zwano Sanhedrynem, starszymi nad wszystkimi z ludu). Pozafiguralnie to oznacza, że pielgrzymi byli ogólnie mówiąc wybrani spośród tych, którzy już byli lokalnymi starszymi w zborach. Oni zostali wyznaczeni na ogólne starszeństwo tzn. zostali uczynieni nauczycielami w celu usługiwania w różnych zborach a tym sposobem ich służba nie ograniczała się tylko do jednego zboru jak np. służba lokalnych starszych. Byli oni zatem starszymi Kościoła powszechnego a nie tylko lokalnego. W Żniwie Wieku Żydowskiego porządek czasowy wezwania siedemdziesięciu był pod jednym względem nieco różny od porządku czasowego dwóch innych zastosowań pozafigury. 70-ciu było opatrnościowo wybranych zanim pierwsze przesiewanie się rozpoczęło. Lecz ponieważ niektórzy z nich odpadli inni zostali wezwani by zająć ich miejsca np. Barnabasz, Sylas, Tymoteusz, Tytus, Apollos, Łukasz, Marek itd... Powód tej różnicy jest następujący:

pierwotna grupa 70-ciu ze Żniwa Wieku Żydowskiego w całości była użyta tylko jako typ 70-ciu z okresu między Żniwami i Parousji podczas gdy ci z nich, którzy okazali się wiernymi oraz wierni później wezwani by zająć miejsca niewiernych, są nie tylko typami późniejszych dwóch grup 70-ciu lecz są także równoległością drugiej grupy - grupy 70-ciu z Parousji. Ażeby wytworzyć te nie równoległe typy było koniecznym aby pierwotnych 70-ciu zostało wezwanych od razu, podczas gdy ich pozafigury w dwóch grupach niezależnie od równoległości nie miały być wybrane od razu jak tego dowodzą fakty z tym połączone. We wszystkich trzech zastosowaniach było w skończonym obrazie 70 jednostek, co wnosimy z faktu, że tak jak 12 źródeł reprezentuje 12 jednostek w skończonym obrazie - przy czym Paweł zajmuje miejsce Judasza - tak 70 palm reprezentuje 70 jednostek.

(38) Obłok, w którym zstąpił Pan (w.25), reprezentuje - jak widzieliśmy w tomie VIII rozdz. IX - Prawdę daną we właściwym czasie. Zstąpienie Pana oznacza odpowiednią działalność Boga przez Logosa za pośrednictwem którego ogólnie choć

nie wyłącznie Bóg objawił Mojżeszowi zarządzenia (2 Moj. 3:2, Dz.Ap. 7:38, 53, Gal. 3:19). Zstąpienie Pana i przemawianie do Mojżesza w obłoku przedstawia Jehowę wyjaśniającego Jezusowi przez Prawdę na czasie nauki odnoszące się do trzech grup 70-ciu, tj. w Żniwach i pomiędzy Żniwami. Wzięcie przez Jehowę z ducha Mojżeszowego i udzielenie go 70-ciu nie oznacza, że Bóg zmniejszył moc Mojżesza dzieląc jego ducha czyli moc pomiędzy 70-ciu. Lecz raczej oznacza to, że Bóg dał dla 70-ciu ten sam rodzaj mocy choć nie w tym samym stopniu w jakim była ona dana Mojżeszowi. Dał im więc ten sam rodzaj ogólnego nadzoru nad Izraelem jaki miał Mojżesz ale w mniejszym stopniu bez pomniejszenia jego autorytetu i władzy w Izraelu. Przez dystrybucję zmniejszył ciężar jego obowiązków a nie jego moc i autorytet. Pozafigura podobnie jak i figura jasno dowodzi, że pogląd ten jest słuszny. Jehowa bowiem naznaczając trzy pozafiguralne grupy 70-ciu nie pomniejszył władzy i autorytetu Jezusa ani też nie odjął Mu żadnej z Jego świętych dyspozycji. To co uczynił to dał im podobny rodzaj nadzoru choć

nie równy nadzorowi Jezusa, dał im urząd ogólnych starszych czyli pasterzy, których Książęciem jest Jezus (1 Piotra 5:1-4). Częścią takiej władzy były kwalifikacje, które otrzymały trzy grupy 70-ciu uposażające ich w niezbędne umysłowe, moralne i religijne zalety oraz zdolności umożliwiające wykonywanie funkcji ich urzędu. Wszystkie one były dane im jako Nowym Stworzeniom bez pomniejszania Ducha Św. czy też świętego autorytetu i władzy, które posiadał Jezus jako Najwyższy Starszy czy Pasterz Kościoła. Oni nie dzielali ani nie podzielają Jego urzędu, po prostu dzielą z Nim i dzielili Jego ciężary w usługiwaniu powszechnemu Kościołowi, zarówno prawdziwemu jak i nominalnemu (w.17, Micheasz 5:4-6).

(39) Jednak to bynajmniej nie wskazuje, że wszyscy podejmowali w równym stopniu ciężary Pana Jezusa. W czasie Żniwa Wieku Żydowskiego niektórzy z 70-ciu pracowali w większym stopniu i bardziej skutecznie niż inni. Do tych należeli Apollos, Tymoteusz i Sylas, którzy z pewnością więcej byli używani przez Pana niż Tytus lub Judas (Dz.Ap. 15:22,32). Większość z nas wie na podsta-

wie doświadczenia i obserwacji, że 70-ciu z Parousji nie brało udziału w służbie w równym stopniu, np. bracia Benjamin Barton i Jan Edgar pracowali bardziej skutecznie niż wszyscy inni pielgrzymi. Z pewnością istniała też różnica gdy chodzi o 70-ciu z okresu między Żniwami. 35-ciu członków gwiazd tego okresu służyło lepiej niż 35-ciu ich towarzyszy pomocników, zaś wśród tych 35 członków gwiazd, książe każdego z pięciu Kościołów między Żniwami (Micheasz 5:5) dokonał bardziej skutecznej pracy aniżeli jakkolwiek inny członek należący do danej gwiazdy. Także pomiędzy tymi, którzy nie byli pięcioma księżętami jedni pracowali bardziej skutecznie niż inni. Na pewno Luter, Zwingli i Wesley pracowali bardziej skutecznie niż Browne, Fox czy Stone. Również wśród 35 towarzyszy pomocników były różnice co do użyteczności i skuteczności ich pracy. Melancton, Oecolampadius i Karol Wesley towarzysze pomocnicy Lutera, Zwingliego i Jana Wesleya służyli w większym stopniu i bardziej skutecznie niż Harrison, Barclay i Tomasz Campbell, towarzysze pomocnicy Browna, Foxa i Stonea 35 członków gwiazd a

specjalnie pięciu książąt Kościołów w okresie między Żniwami było ustami, okiem i ręką Pana podczas ich służby, w czym nie mieli udziału ich towarzysze pomocnicy.

(40) To, że Pan dał im stanowisko ogólnych starszych w prawdziwym Kościele jest przedstawione w umieszczeniu przez Mojżesza 70-ciu około Przybytku (w.24). Zaś uczynienie ich ogólnymi starszymi nominalnego Kościoła jest widoczne z faktów przedstawionych w w.17 i 30: „poniosą z tobą brzemień ludu” i „wrócił się Mojżesz do obozu, on i starsi Izraelscy”. Poza służeniem prawdziwemu Kościołowi jak to jest przedstawione przez ostatnią część w.24, teksty te wskazują, że Mojżesz i 70-ciu mieli służbę względem ludu jako całości. To zaś przedstawia, że służba Jezusa i 70-ciu była służbą wykonywaną przez ogólne starszeństwo względem nominalnego ludu Bożego. Na zakończenie obrazu jest podane w w.25 „tedy prorokowali a potem nigdy” (angielski przekład A. V. podaje: „tedy prorokowali i nie zaprzestali”). Wyrażenie to jest specjalnie znaczące. Wskazuje ono na to, że będzie 70-ciu, którzy będą wierni w

każdej z trzech grup 70-ciu. Nie znaczy to, że w obu Żniwach ci, którzy byli naznaczeni by być z liczby 70-ciu okazali się wierni aż do śmierci. Fakty dowodzą, że w Żniwie Wieku Żydowskiego niektórzy ostatecznie stali się jednymi z 70-ciu chociaż nie byli wezwani aż po zesłaniu Ducha Św. jak np. Tymoteusz, Apollos, Łukasz, Tytus itd., podczas gdy drudzy naznaczeni na urząd 70-ciu przed zesłaniem Ducha Św. utracili swoje stanowisko w tej liczbie a inni później zajęli ich urząd. Także w Parousji było więcej niż 70-ciu pielgrzymów ale ci, którzy odrzucili Okup i udział Kościoła w Ofierze za grzech wypadku z Małego Stadka oraz utracili swój urząd w 70-ciu. To dowodzi, że nie wszyscy pielgrzymi jako odrębni od posiłkowych pielgrzymów byli w skończonym obrazie parousyjnymi 70-cioma. Wyrażenie „i nie zaprzestali” (według ang. Przekładu) wskazuje, że w skończonym obrazie będzie 70-ciu w każdym ze Żniw, którzy okażą się wiernymi, jak również, że w każdym Żniwie więcej niż 70-ciu dzierżyło urząd oznaczony słowami „drugorzędni prorocy”, choć ostatecznie tylko 70-ciu w każdym Żniwie

zatrzymało ten urząd do końca. Fakty także dowodzą, że żaden z 70-ciu wyznaczonych na okres między Żniwami nie stracił swej pozycji lecz że każdy z nich wytrwał w wierności do końca. Jeślibyśmy zbadali historię braci powyżej wymienionych (jak i większość ich towarzyszy pomocników), to dowiedzielibyśmy się, że każdy z nich był wierny. I to samo można powiedzieć o ich reszcie albowiem żaden z tych 70-ciu nie stracił swej pozycji na rzecz innego gdyż każdy z nich wytrwał w wierności do śmierci.

(41) W w.26-29 występuje bardzo interesujący epizod a mianowicie pomazanie Eldada i Medada gdy byli w obozie gdzie prorokowali przed przyjsciem do Przybytku, do Mojżesza i 70-ciu oraz wysiłki by ich powstrzymać, które zostały unicestwione przez wielkoduszność Mojżesza. Obóz reprezentuje nominalny lud Boży. Pomazanie Eldada (umiłowany przez Boga) oraz Medada (miłujący) w obozie a nie około Przybytku przedstawia, że ich potrójne pozafigury nie będą jeszcze wśród prawdziwego ludu Bożego lecz wśród nominalnego ludu Bożego kiedy ich wybór i pomazanie jako ogólnych star-

szych będzie miało miejsce oraz że dopiero po ich pomazaniu i prorokowaniu przez jakiś czas przyjdą i zmieszają się z prawdziwym ludem Bożym. W Present Truth nr 1 str.20 wykazaliśmy szczegółowo znaczenie parousyjnego Eldada i Medada oraz wykazaliśmy w szczegółach pomazanie tego ostatniego na ogólne starszeństwo zanim zaczął studiować parousyjną literaturę i stowarzyszył się z Kościołem Parousji. Nie potrzebujemy nic więcej mówić o nim wskazując tylko na to jak br. Russell został pomazany zanim przyszedł między braci do oczyszczonej Świątnicy. Pomazanie Eldada było znacznie dłuższe niż pomazanie parousyjnego Medada, które trwało 2 1/2 miesiąca zanim zaczął prorokować w obozie przez kilka miesięcy podczas gdy pomazanie parousyjnego Eldada trwało około 2 lata zanim zaczął prorokować w obozie. Wyjaśnienie, które podamy później co do tego jak br. Russell uzyskał Prawdę od jesieni r.1870 do jesieni r.1874 będzie w rzeczywistości wytłumaczeniem jego pomazania gdy był jeszcze w obozie. Ostatnia część tego pomazania nastąpiła w październiku 1874r. gdy Bóg wyjaśnił mu sposób

powrotu naszego Pana. Zanim to pomazanie zostało dopełnione zaczął on prorokować w obozie wśród nominalnego ludu Bożego, wpierw ustnie a następnie przez ulotkę „Cel i sposób powrotu naszego Pana”, która wyszła z druku w r.1875 podczas gdy w r.1876 jako pozafiguralny Eldad przyszedł do pozafiguralnego Przybytku - oczyszczonej Świątyni. Tak więc pomazanie i prorokowanie pozaobrazowego Eldada w obozie było znacznie dłuższe niż Medada. Całe postępowanie br. Russella jako pielgrzyma dowodzi, że był on Eldadem, umiłowanym przez Boga za swą lojalność.

(42) Kto był Eldadem i Medadem w Żniwie żydowskim? Rozumiemy, że byli nimi Paweł i Apollos. Nawrócenie Św. Pawła nastąpiło zanim przyszedł on pomiędzy prawdziwy lud Boży (Dz.Ap. 9:1-6) a oświadczenie Jezusa (Dz.Ap. 9:11,12), że Paweł modli się i że Bóg go obdarzył drugim widzeniem wskazuje na jego gorliwy i szczery charakter połączony z pomazaniem a także prorokowaniem w obozie czyż po takich doświadczeniach jak te przedstawione w w.3-12 mógł on ze swym zapalem i szczerością powstrzymać się od opowiadania o tym jak Pan Jezus z nim postą-

pił? Jego przyście do pozafiguralnego Przybytku jest pokazane w w.17-19. Całe zaś jego życie dowodzi, iż był on Eldadem - umiłowanym przez Boga. Pomazanie Apollosa w obozie jest wyraźnie pokazane w jego kazaniu gdy był jeszcze wśród nominalnego Izraela co bezpośrednio dowodzi o jego prorokowaniu w obozie (Dz.Ap. 18:24-26). Wiersze 26-28 mówią, iż później przyszedł do pozafiguralnego Przybytku, czyli przyłączył się do prawdziwego ludu Bożego. To zaś, że był miłującym bratem (Medad – miłujący) jest widoczne nie tylko z Dz.Ap. 18:24-28 lecz również z jego dalszej służby bo w duchu, słowie i pracy był on bez wątpienia najzdolniejszym pomocnikiem Św. Pawła, jak o nim wskazują wzmianki w listach Apostoła. Zaprawdę był on tak dzielny i skuteczny w pracy Pańskiej, że niektórzy ze słabych cieleśnie braci stawiali go po sekciarsku a wbrew jego woli wyżej od Pawła jako sługi Prawdy (1 Kor. 1:12,13, 3:3-9,22,23). Obydwaj ci godni bracia nie mieli zawiści względem siebie pomimo sekciarstwa niektórych starających się o ich rozdzielenie. Apollos zawsze uważał Pawła za przełożonego w Panu. Postawa

Ap. Pawła względem Apollosa jest pięknie przedstawiona w 1 Kor. 4:1-15 gdzie on łączy Apollosa ze sobą opisując ich wspólną służbę dla braci z Koryntu. Patrz także 1 Kor. 3:4-10 jako świadectwo wskazujące na podobieństwo i różnicę w ich służbie. Wzmianki Św. Pawła o Apollosie są życzliwe i wskazują na ich jedność ducha (1 Kor. 16:12, Tyt. 3:13) jak to jest pokazane w 1 Kor. 3:8.

(43) Kto był Eldadem i Medadem z okresu między Żniwami? Jan Apostoł był Eldadem a Jan Wessel, księżę Kościoła Filadelfii był Medadem tego okresu. Wiele faktów wskazuje na to, że Jan był Eldadem okresu między Żniwami: (1) Jego oddzielenie i wyposażenie w urząd apostołski przed zesłaniem Ducha Św. zanim mógł być doprowadzony do kościoła wskazuje na to (Mateusz 10:1, 5-8, Marek 3:13-15, Łukasz 6:12,13, 9:1,2). Chociaż to rozważanie nie dowodzi, że Jan był Eldadem okresu między Żniwami podobnie jak nie dowodzi tego względem żadnego innego Apostoła to jednak wskazuje ono, że zarówno on jak i inni Apostołowie otrzymali pomazanie zanim przyszedli do Przybytku, ponieważ

wówczas jeszcze nie było pozaobrazowego Przybytku. Następujące zaś powody wraz z tym co było mówione w ostatnim zdaniu dowodzą tego: (2) Był on jedynym Apostołem, który o ile wiemy żył po 70 roku Pańskim czyli w okresie między Żniwami. (3) Jako Apostoł oczywiście był on - podobnie jak dwóch Eldadów Żniw - z konieczności najważniejszym mężem specjalnego okresu - okresu między Żniwami. (4) Jego natchnione pisma specjalnie ważne dla epok Smyrny i Pergamos a napisane wszystkie po 70 roku Pańskim dowodzą, że był księciem epoki smyrneńskiej. (5) Był on umiłowanym uczniem a tytuł ten został podany w jego pismach, co dowodzi, że był umiłowanym przez Boga (Eldad). (6) Opowiadania pozabiblijne o nim, które do nas doszły jak np. o jego konflikcie z Ceryntusem i innymi gnostykami, tego dowodzą. (7) Jego pisma biblijne nie tylko są protestem przeciw głównym błędom całego Wieku Ewangelii i ukazaniem prawd właściwych całemu Wiekowi Ewangelii lecz w księdze Objawienia jest podana historia Kościoła w stosunku do siebie i w konfliktach ze światem co dowodzi, iż był on głównym nauczycielem okresu

między Żniwami a więc jego Eldadem. Oczywiście jest to samo przez się zrozumiałe, że Jan jako jedyny Apostoł żyjący w okresie między Żniwami jest jego Eldadem. Dlatego też możemy być pewni, że się nie mylimy gdy uważamy go za Eldada w międzyczasie.

(44) Choć nie ma tak mocnego dowodu, że Jan Wessel jest Medadem okresu między Żniwami jednakowoż dla rozumnej wiary jest on wystarczająco silny. (1) Bez wątpienia zaraz po Św. Janie, Jan Wessel był używany przez Pana do głoszenia najważniejszych prawd okresu przejściowego, podstawowych prawd Kościoła Filadelfii: (a) że Biblia jest jedynym źródłem, zasadą wiary i praktyki; (b) że Jezus jest jedyną Głową Kościoła; (c) że usprawiedliwienie jest tylko z wiary; (d) że tylko wszyscy prawdziwie poświęceni są kapłanami Bożymi; (e) że chleb i wino w Wieczery Pańskiej symbolizują ludzką naturę i życie Chrystusa, Głowy i Ciała oddanych na śmierć za świat; (f) że przyszła próba oczekuje nie wybrany świat ludzkości; oraz (g) że wspólne dziedzictwo z Chrystusem w Królestwie jest nadzieją Kościoła. (2) był on księciem najważniejszej epoki

między Żniwami, tj. Kościoła Filadelfii. (3) Charakter jego był bardzo miłujący (Medad) i pełen pokory. (4) Był on jednym z najzdolniejszych i najbardziej dokładnych myślicieli spośród wszystkich członków gwiazd okresu między Żniwami. (5) Jego zdolność uzgadniania pozornych sprzeczności w Biblii o tyle przewyższała zdolności innych pod tym względem, że współcześni mu nazywali go mistrzem w sprzeczności a najbliżsi światłem świata. (6) Jego pokora była tak wielka, że gdy papież Sykstus IV, który był jego uczniem zaprosił go jako swego nauczyciela do odwiedzenia go w Watykanie i zaproponował, że da mu czego tylko zapragnie, on poprosił tylko o manuskrypt hebrajski Starego Testamentu i o grecki Nowy Testament. Trwał w tej prośbie uparczywie ku rozczarowaniu papieża, który spodziewał się, że poprosi go o stanowisko kardynalskie co byłoby największym darem w mocy papieża lecz nie mógł go nawet przekonać do przyjęcia zwykłych wyświęceń kapłańskich. (7) Jego służba przez pisma, nauki i rozmowy jest w zupełności miarą tego co wskazuje, że był pozafiguralnym Medadem. Luter, który nie był zapoznany

z jego pismami aż potem gdy sam stał się światowej sławy reformatorem wyraził się, że gdyby czytał pisma Wessela zanim stał się reformatorem to z powodu, że Wessel był tak bardzo podobny do niego duchem, świat na pewno by powiedział, iż zaczerpnął swe poglądy od Wessela. Luter był pierwszym, który ogłosił wybór pism Wessela, z którego jednak wyłączył traktat o Wieczery Pańskiej bo traktat ten nie tylko odrzucał transsubstancjację (przeistoczenie chleba i wina w ciało i krew), którą Luter też odrzucał ale także instrumentalizację (czynnik za pomocą którego niby otrzymywane jest prawdziwe ciało i krew, innymi słowy, że chleb i wino stają się ciałem i krwią dopiero w osobie, która te postaci przyjmuje), którą Luter przyjmował wraz ze wszystkimi innymi formami zwanymi prawdziwą obecnością w Wieczery Pańskiej. Wessel otrzymał swój udział w pomazaniu zanim przyszedł pomiędzy prawdziwy lud Boży to jest kiedy był jeszcze profesorem Uniwersytetu w Heidelbergu i głosił w pozafiguralnym obozie a dopiero później w Holandii przyszedł pomiędzy prawdziwy lud Boży gdzie uciekł przed prześlado-

waniem inkwizycji w Heidelbergu.

(45) Na podstawie faktu, że 70-ciu proroków, których wysłał Jezus było całkowicie różnych od 12 Apostołów (Łuk. 10:1) oraz faktu, że Święci Paweł i Jan, dwóch z trzech Eldadów należeli do dwunastu, nie powinniśmy wnioskować, iż należy ich zaliczać do pozafiguralnych 70-ciu w Żniwie Żydowskim i do 70-ciu w okresie między Żniwami. W figurze było wybranych tylko 70 starszych przy czym Eldad i Medad byli dwoma spośród 70-ciu figuralnych starszych (w.16, 24-26). Nie znaczy to, że starsi stanowili liczbę 72 jak głoszą żydowscy i rzymsko-katolicki pisarze. Pierwsi z nich nazywają ich Sanhedrynem, którego - według ich zdania - członkami ex-officio byli Mojżesz i Aaron oraz zawsze najwyżsi kapłani Izraela, katolicy zaś nazywają ich kolegium kardynalskim, którego pełna liczba stanowi 72 członków. Powinniśmy natomiast zrozumieć, że w czasie Żniwa Żydowskiego poza Św. Pawłem i w międzyczasie poza Św. Janem było po 70 „drugorzędnych proroków”. Jednak na podstawie tego faktu nie powinniśmy wnioskować, że w Żniwie Wieku Ewangelii w dodatku do br. Russella jako

pielgrzymą było 70 innych pielgrzymów biorąc pod uwagę zakończony obraz 70-ciu, jako pielgrzym był on pozafiguralnym Eldadem i jednym z 70-ciu, lecz jako Eldad nie był „onym sługą”. Brat Russell jako „ów sługa” (pozafiguralny Eleazar) był paralełą czyli odpowiednikiem dwunastu Apostołów a nie samego Św. Pawła. Wobec tego w urzędzie „onego sługi” nie jest on paralełą ani Pawła jako pozafiguralnego Eldada ani też nie odpowiadał Św. Janowi jako pozafiguralnemu Eldadowi. Z faktu zaś, że 70-ciu było wysłanych po dwóch (Łukasz 10:1) oraz że Św. Paweł i Jan jako pozafiguralni Eldadowie swoich epok nie należeli do 70-ciu tych epok wnosimy, że żaden z nich nie miał towarzysza-pomocnika bo w przeciwnym razie byłoby 71 „drugorzędnych proroków”.

(46) Z powodu, że br. Russell służył jako „ów sługa”, a także jako jeden z 70-ciu pielgrzymów („drugorzędnych proroków”), w czasie Żniwa Wieku Ewangelii nie potrzeba było aż 70-ciu pielgrzymów obok br. Russella tak jak potrzeba było w Żniwie Żydowskim 70-ciu obok Św. Pawła i w okresie między Żniwami 70-ciu obok Św. Jana. Jednak nie dochodzimy

przez to do tych wniosków do jakich doszli żydowscy i rzymsko-katoliccy pisarze, którzy niby na tej podstawie ustanowili 72 członków w Sanhedrynie i 72 kardynałów, oni bowiem nic nie wiedzieli o potrójnym pozafiguralnym zastosowaniu 70-ciu i o stosunku trzech pozafiguralnych Eldadów do nich. Pismo Św. nic nie wspomina by Mojżesz i Aaron należeli do 70-ciu bo 70-ciu było wybranych jako odrębni pomocnicy Mojżesza a nie członkowie grupy razem z nim, a gdy Jozue nastąpił na miejsce Mojżesza, jest wspomniany jako odrębny od 70-ciu starszych (Sędziów 2:7), co dostatecznie obala pogląd żydowski i rzymsko-katolicki. Oni podają wiersz 25 (postawił siedemdziesięciu około namiotu) na dowód, że Eldad i Medad byli dwoma mężami oprócz 70-ciu. To można łatwo obalić wzięwszy pod następującą rozważenie: (1) W zakończonym obrazie Eldad i Medad zostali tam później postawieni; (2) Bóg wyraźnie ograniczył liczbę do 70 w w.16; (3) W pierwszej z pozafigur Biblia dowodzi, że było tylko 70 „drugorzędnych proroków” (Łuk. 10:1); (4) pozafigura z okresu między Żniwami dowodzi, iż było tam tylko 70 „drugorzędnych proroków”;

(5) choć nie możemy jeszcze w każdym wypadku wskazać na 70 „drugorzędnych proroków” ze Żniwa Wieku Ewangelii jako odrębnych od posiłkowych pielgrzymów wierzymy jednak, że tak istotnie będzie; (6) w Tysiącleciu będzie 70 starszych odrębnych od dwóch duchowych klas oraz Eleazarów i Itamarów Tysiąclecia (2 Moj. 24:1,9) co jest zgodne z faktem, że 70 palm było odrębnych od 12 źródeł z 2 Moj. 15:27; i (7) liczba 70 w wierszach 24, 25 może być słusznie uważana jako odnosząca się do oficjalnego ciała starszych jako całości pomimo, że nie wszyscy byli na danym miejscu tak jak Ap. Paweł mówi w 1 Kor. 15:5, że Jezus „widziany jest potem od onych dwunastu” gdy rzeczywistość tylko jedenastu było obecnych.

(47) Wiersze 27-29 podają nam interesujący epizod charakterystyczny dla ludzkiej natury i wspaniałomyślności wywołanej przez Boga. Chłopak (pacholę, w.27), który przybiegł do Mojżesza z wiadomością o prorokowaniu przez Eldada i Medada w obozie byłby pierwszym reporterem nowoczesnego dziennika dzięki swej szybkości w uzyskiwaniu wiadomości reporterskiej oraz

zapałowi do plotkowania. Wtrącanie się Jozuego i zazdrosny jego charakter są charakterystyczne dla młodych i postępowych przywódców podczas gdy wspaniałomyślność Mojżesza przejawia piękno, szlachetność i czar charakteru czczącego Boga, wodza dojrzałego, podobaającego się Bogu. Ci trzej mają swe pozafigury w trzech zastosowaniach figury, którą analizujemy w tym rozdziale. Pozafigura w zastosowaniu do Żniwa Żydowskiego jest wyraźniej widziana w wypadku Pawła niż w wypadku Apollosa. Przez to co jest napisane i co figura pozwala nam czytać między liniami w Dz.Ap. 9:19-27 możemy dostrzec, że niektórzy bracia spieszyli się by donieść o jego nauczaniu Żydom i że nie tylko strach u wszystkich powyżej wymienionych ale wtrącanie się i zawiść u innych, można sobie wyobrazić jako bardzo naturalne w tych okolicznościach. Odpowiedź Pana naszego, piękna, pełna szlachetności i czaru dana opatrnościowo przez pobłogosławienie służby Św. Pawła a słownie w szlachetnym przyjęciu go przez Barnabasa i Apostołów jest pełna wspaniałomyślności ducha Jezusowego. W sekciarskiej stronniczości niektórych

braci korynckich i efeskich możemy bez wątpienia dostrzec zbieranie wiadomości i ich rozpowszechnianie przez jednych oraz wtrącanie się u innych, zaś w dyskusji Św. Pawła pełnej wielkodusznego natchnienia na temat sytuacji w Koryncie, musimy rozpoznać wspaniałomyślność Jezusa przedstawioną przez wspaniałomyślność Mojżesza (1 Kor. 1:11-13, 3:1-4, 21). W wypadku Św. Jana jako Eldada okresu między Źniwami zauważyliśmy, że jego pomazanie i prorokowanie nastąpiło pomiędzy chrztem w Jordanie a zesłaniem Ducha Św., tak samo musimy stwierdzić, że pozafigura w.27-29 miała miejsce w tym samym okresie. Jesteśmy pewni, że tymi co zbierali i rozszerzali nowości byli niektórzy plotkujący pół-uczniowie Jezusa przynoszący Jemu i pozaobrazowemu Jozuemu nowiny owego czasu, o nauczaniu Janowym w podróży wspomnianej u Mateusza 10:1-14 oraz opisanej u Łukasza 9:1-6,10. Kto był pozafiguralnym Jozuem pozafigury Św. Jana? Jeśli pamiętamy, że od czasu gdy zasłona Świątyni została rozerwana na dwoje od góry do dołu w chwili śmierci Jezusa (Mateusz 27:51) symbolizując koniec Boskiego uprawnienia Mojżeszowego

kapłaństwa i służby Świątyni oraz 70-ciu starszych siedzących na stolicy Mojżeszowej ponieważ aż do tego czasu nauczani w piśmie i faryzeusze siedzieli na stolicy Mojżeszowej, wobec których nakazywał Jezus posłuszeństwo (Mateusz 23:2,3), to przekonamy się, że oni byli pozafiguralnym Jozuem, który wśród innych uczniów wtrącał się w cudze sprawy i zazdrościł Eldadowi z okresu między Źniwami. A ponieważ stale czynili to przeciw Dwunastu, a więc tym samym przeciw Janowi.

(48) Wspaniałomyślność Jezusa przejawiała się w tym, że chciał aby wszyscy z ludu Bożego byli prorokami - przejawiała się nie tylko w obronie uczniów, a więc i Jana lecz także w wysłaniu 70-ciu innych (Łukasz 10:1-6) i w poleceniu całemu Kościołowi głoszenia Ewangelii (Mat. 28:18-20). Co więcej, pytanie „Czemuż im ty zazdrościsz dla mnie?” jest jednocześnie obwinieniem o zazdrość każdego pozafiguralnego Jozuego co potwierdzają powyższe przykłady. Pozafiguralnym chłopakiem zbierającym i rozpowszechniającym plotki była inkwizycja w Heidelbergu, która gdy Jan Wessel był profesorem Uniwersytetu w Heidel-

bergu w r. 1478, zaczęła zbierać dowody przeciw niemu jako heretykowi dążąc do uwięzienia go. Dowiedziawszy się o tym w porę napisał do biskupa Dawida z Utrechtu w Holandii prosząc o schronienie i obronę przed inkwizycją a ten jako uczeń Wessela chętnie na to się zgodził. To zatrzymało krwawy plan inkwizycji w Heidelbergu, która mogła tylko działać w diecezji za pozwoleniem biskupa. Wessel wcześniej w kwietniu r.1479 uciekł sekretnie z Heidelbergu spędzając resztę swego życia w Holandii. Dowiedziawszy się o jego ucieczce inkwizycja doniosła o tym rzymskiemu duchowieństwu zasiadającemu na stolicy Chrystusa aż do r.1878 i w ten sposób było ono względem Wessela wtrącającym się i zazdrośnym Jozuem. Najpierw Wessel a następnie inni reformatorzy ogłosili jedną z czterech głównych doktryn reformacji, że wszyscy poświęceni stanowią kapłaństwo (1 Piotra 2:5,9), po wtóre potępiając zawiść duchowieństwa, Jezus dał swą pozafiguralną odpowiedź w stosunku do odpowiedzi Mojżesza. Eldad Żniwa Wieku Ewangelicznego zaczął prorokować w obozie najwcześniej w październiku r.1872 a najpóźniej w

r.1876. Szczególnie z powodu rozpowszechniania jego ulotki p.n. „Cel i sposób powrotu naszego Pana” plotkujący świeccy ludzie (pachole) donieśli o tym zawiśnemu duchowieństwu (Jozue), które siedząc na stolicy Chrystusowej aż do kwietnia 1878r. pragnęło uzyskać od Pana by powstrzymał tę jego działalność. Często zawiść ta była ganiona przez Pana naszego i wspaniałomyślność Jego przejawiała się nie tylko w kontynuacji i rozroście służby Eldada tego okresu lecz również przez uwydatnienie jednej z nauk Prawdy - kapłaństwa wszystkich poświęconych i wysłanie ich wszystkich na pracę Żniwa oraz uczynienie wielu z nich mówcami (prorokami) ogłaszającymi w swych przemówieniach łaskawe poselstwo Pana na czas Żniwa.

(49) Zanim Medad Żniwa Wieku Ewangelii zaczął studiować tomy br. Russella gdy był jeszcze pastorem kościoła luterńskiego zaczął na wiosnę r.1903 ogłaszać niektóre z Prawd jakie otrzymał w czasie swego pomazania. Fakt ten oraz wypędzenie go z kazalnicy za to nauczanie były szeroko rozgłoszone przez prasę w Stanach Zjednoczonych. Pięć tygodni po wypędzeniu go zaczął ponownie

nauczać publicznie wskutek głosowania Zboru w Columbus (Ohio) co znowu było powodem rozgłosu prasowego. Pewien członek ze Zboru w Columbus doniósł o jego aktywności do Domu Biblijnego w Allegheny, podczas nieobecności br. Russella, który odbywał podróż pielgrzymką po Europie. To spowodowało, że niektórzy z odpowiedzialnych braci w Domu Biblijnym napisali list z naganą do Zboru w Columbus domagając się by przestano zachęcać i współpracować z nowicjuszem w takim dziele. Tak więc Zjednoczona Prasa (Associated Press) oraz przynajmniej jeden członek Zboru Columbus (Ohio) byli plotkującym chłopakiem w Żniwie Wieku Ewangelii względem jego Medada. Niektórzy zaś z najważniejszych braci w Domu Biblijnym, którzy podczas nieobecności br. Russella reprezentowali go - specjalnie ten co siedział na stolicy Chrystusowej - okazali się Jozuem względem Medada Żniwa Wieku Ewangelii. Jezus zganił to wtrącanie się Jozuego i jego zazdrość zachęcając Zbór w Columbus by nie poszedł za radą Jozuego i nie tylko zatrzymał Medada w nieoficjalnej służbie pielgrzyma lecz doprowadził go do oficjalnej służby pielgrzymkiej

akurat rok (1 Maja 1904) po jego wystąpieniu z kościoła luterńskiego (1 Maja 1903). Co więcej rok ten był świadkiem wielkiego wzrostu liczby pracowników Żniwa, których liczba stale wzrastała od tego czasu aż do końca pracy żęcia w r.1914. Tak więc Pan nasz zganił Jozuego ze Żniwa Wieku Ewangelii za jego zazdrosne zachowanie się względem Medada i okazał swą wspaniałomyślność pozafiguralną pokazaną przez Mojżesza w w.29. (50) Treść w.30 jest godna uwagi będąc zwięzłym typem wydarzeń o obszernym pozafiguralnym zastosowaniu. Takie udanie się Jezusa i 7-ciu do obozu Żniwa Wieku Żydowskiego występowało w pracy publicznej przez cały czas tego Żniwa. Jezus od Jordanu osobiście wypełniał Swą rolę w tej pracy, a także Jego dwunastu Apostołów zaś 70-ciu brało w niej udział począwszy od czasu według Łukasza 10:1-6,9. Trwała ona do 69 roku Pańskiego. Zapiski o częściach tych służb są podane w Nowym Testamencie. Pozafigura w.30 na okres między Żniwami występuje w publicznych działalnościach Jezusa pomiędzy całym prawdziwym Jego ludem tego okresu i w publicznych działalnościach 35 człon-

członków gwiazd oraz w działalnościach ich towarzyszy pomocników, to zaś było znacznie większą pracą niż praca dokonana w czasie Żniwa Wieku Żydowskiego. Pokrywała ona wszelką pracę publiczną pięciu Kościołów między Żniwami, które razem wzięte dokonały znacznie większej pracy niż dwa inne Kościoły w dwu okresach Żniw choć w proporcji 80 lat wyznaczonych na dzieło Żniw tych dwóch Kościołów i 1805 lat wyznaczonych na pracę pięciu Kościołów w międzyczasie, te ostatnie zdziałały mniej niż dwa pierwsze. Pozafigura w.30 na Żniwo Wieku Ewangelii wydarzyła się w zęciu dokonanym od 1874 do 1914. W czasie tych 40 lat znacznie większa i skuteczniejsza praca publiczna była dokonana przez Jezusa działającego w całym kapłaństwie Parousji i przez 70 pielgrzymów niż w którymkolwiek innym 40-leciu w Wieku Ewangelii. Gdy weźmiemy pod uwagę liczbę pracowników i wykonawców wtedy działających i liczby ludzi, którym ta praca dopomogła, to prawda tego twierdzenia okaże się oczywista. Było ponad 75.000 różnych poświęconych ludzi, którzy wzięli udział w tej pracy, a ponad 2.500 z nich było mówcami. W całości na pewno z 10.000 osób wzięło udział w pracy kolpor-

terskiej. Prawdopodobnie 65000 wzięło udział w pracy ochotniczej. Około 4.000 do 5.000 czasopism ogłaszało kazania br. Russella i sprawozdania z wykładów pielgrzymów. W pracy przez rozmowy brała udział nie tylko liczba powyżej wymieniana (75.000) lecz i liczne tysiące innych osób. Tysiące brało udział w pracy dziennikarskiej, w foto-dramie i w pracy korespondencyjnej. Dalsze tysiące pracowały w rozpowszechnianiu Strażnicy i tomów oraz w ogłaszaniu zebrań publicznych. Wszystko to było pozafigurą udania się Mojżesza i starszych do obozu (w.30).

(51) To co dotąd studiovaliśmy było wstępem do przesiewania przeciwko Okupowi w Wieku Ewangelii, którego właściwy opis podają w.31-35. Będziemy je studiować obecnie pokrótce w głównych objawach i porównawczo. Wiatr, o którym mowa w w.31 przedstawia kontrowersję - wojnę słowną - wynikającą z rozpowszechniania prawdy i opozycji szatana względem niej. Można więc słusznie powiedzieć, że pochodzi ona od Pana. W rezultacie tej kontrowersji i w czasie jej trwania Pan zniósł zapory, które dotychczas nie pozwalały szatanowi przedstawiać teorii

przeciwnych okupowi („przepiórki”) wśród prawdziwego i nominalnego ludu Bożego. Widzieliśmy w tomie V rozdz.2, że formą jaką przybrały te pozafiguralne przepiórki było nieuznanie Okupu w Wieku Ewangelii. W czasie Żniwa Wieku Żydowskiego przybrały one zdradzieckie formy w działalności Judasza, mordercze i doktrynalne formy w duchowieństwie żydowskim, formy ukrzyżowania przez Rzymian i filozoficzne formy Greków. Nieco później opiszemy formy zwalczania Okupu w okresie przejściowym czyli między dwoma Żniwami. Wielkie liczby tych przepiórek (wewnątrz obozu i na 15 mil po każdej stronie obozu) przedstawiają liczne formy zwalczania Okupu w czasie wszystkich trzech okresów. Lot ich tylko na dwa łokcie ponad ziemią przedstawia łatwy dostęp jaki te teorie przeciwne Okupowi będą miały do ludu. Teorie te przeciwne Okupowi oddziaływały na poświęconych, usprawiedliwionych i niesprawiedliwionych wśród ludu Bożego we wszystkich trzech zastosowaniach tego przesiewania a nawet na będących poza obozem. Tak w czasie dwóch Żniw jak i w okresie między Żniwami poczynając w epoce smyrneńskiej,

niektóre z tych teorii były bezpośrednim zaprzeczeniem tego, że zostaliśmy odkupieni przez drogo-cenną krew Chrystusa. Niektórzy bowiem zarówno spośród żydowskich jak i nie żydowskich poświęconych, usprawiedliwionych i niesprawiedliwionych wyznawców Chrześcijaństwa („tedy wstawszy lud itd.” w.32) bezpośrednio odrzucali Okup, zaprzeczając temu, że życie i natura ludzka Jezusa były ceną daną za Adama i jego rodzaj. Było to również głoszone pośrednio, tzn. pomimo wyznawania i trzymania się Okupu, doktryny z punktu logicznego przeczące mu, podawano jako nauki Pisma Św. Były one bardzo szeroko przyjmowane przez poświęconych, usprawiedliwionych i niesprawiedliwionych wyznawców Chrześcijaństwa. Również systemy doktryn prawie całkowicie obcych i zupełnie sprzecznych z Okupem były przedstawiane jako prawdziwe nauki Chrystusa i przyjmowane przez mnóstwo poświęconych, usprawiedliwionych i niesprawiedliwionych wyznawców. Gdy cztery następujące po sobie okresy przyszły po kolei, błędy przeciw Okupowi tym więcej wzrosły. Na czym one polegały nie potrzebujemy tu podawać, ponieważ długą ich listę poda-

liśmy na właściwym miejscu.

(52) Teraz podamy nieco szczegółów co do niektórych z doktryn i ruchów przeciwnych Okupowi. Pogląd o nie uznawaniu Okupu jako bezpośrednie zaprzeczenie temu, że zostaliśmy odkupieni drogocenną krwią Chrystusa, wystąpił najpierw wśród wielu żydowskich chrześcijan, którzy nazywali się Elkssaitami i którzy nie tylko zaprzeczali, że wszyscy zostali odkupieni przez ofiarę Chrystusa lecz również uważali Jezusa za grzesznika pochodzącego przez Józefa i Marię od Adama dowodząc, że Jezus czynił wielkie wysiłki by przezwyciężyć Swą grzeszność dostarczając przez to przykładu jak z nią walczyć. Późniejsi ich przedstawiciele zaczęli wątpić czy był on Mesjaszem nawet w najbardziej mglistym znaczeniu tego słowa. Ostatecznie domagali się obowiązkowego wykonywania Zakonu dla wszystkich, którzy mają być zbawieni. W ten sposób przestali być chrześcijanami. Inna sekta żydowskich chrześcijan tzw. Ebionici - dosłownie ubodzy - zaprzeczała Okupowi. Bo chociaż wierzyli, że Jezus był Mesjaszem i jako taki Synem Boga i Synem Człowieczym to jednak głosili, że aby żyd mógł

być zbawiony musi przestrzegać Zakonu Mojżeszowego. Również liczni z nie żydów uważających się za chrześcijan z różnych pogańskich filozoficznych punktów widzenia a szczególnie z punktu widzenia neoplatonizmu, zaprzeczali bezpośrednio Okupowi uważanemu przez Greków „za głupstwo”. Wtedy poświęceni, usprawiedliwieni i nieusprawiedliwieni wyznający chrześcijanie wprowadzili i przyjmowali w czasie tego okresu trzy główne przeciwne Okupowi doktryny wyznaniowej ortodoksji: trójcę, ludzką nieśmiertelność i wieczne męki - i z których każda logicznie biorąc zaprzecza Okupowi. Justyn Męczennik, platoński filozof nawrócony na Chrześcijaństwo, pierwszy zdaje się wprowadził z platonizmu do Chrześcijaństwa idee ludzkiej nieśmiertelności i wiecznych mąk oraz pierwsze tendencje względem trójcy. Później w epoce smyrneńskiej te błędy się pogłębiły i rozszerzyły a w następnych czterech epokach Kościoła zostały starannie określone w różnych szczegółach, do których dodano inne błędy jak czyściec, msza itd. Orygenes dał pierwszy wyraźny impuls względem trójcy nauczając teorii Boga - człowiek łą-

cznie z odwiecznym pochodzeniem Logosa. Dionizjusz z Rzymu (267 r. po Chr.) wymyślił teorię o współistocie Syna z Ojcem a Atanazjusz z Aleksandrii teorię o równości Syna z Ojcem. W czasie epoki smyrneńskiej niektórzy zaczęli podkreślać, że Duch Święty jest trzecią osobą w Bogu chociaż doktryna ta nie została urzędowo ogłoszona aż na Soborze w Konstantynopolu (381 r.) w epoce Pergamos. W miarę ciągnięcia się okresu między Żniwami te trzy i inne przeciwne Okupowi doktryny były coraz więcej rozwijane aż zostały całkowicie wykończone w czasie epoki filadelfijskiej.

(53) Wcześniej w epoce smyrneńskiej rozszerzyły się dwa kierunki nieuznające Okupu - gnostycyzm a później manicheizm. Te kierunki w okresie między Żniwami odgrywały podobną rolę jak w czasie Żniwa Wieku Ewangelii ewolucjonizm, choć nie ciągnęły się do końca okresu tymczasowego podczas gdy ewolucjonizm ciągnął się do końca Żniwa Wieku Ewangelii. Gnostycyzm jest doktryną będącą mieszaniną pogańskich doktryn Indii, Persji, Egiptu, Grecji i Rzymu, a także żydowskich i chrześcijańskich idei. Gnostycyzm uczył,

że Najwyższy Bóg był nieznany i niepoznawalny, że z Niego wyłoniły się dobre zalety, które rozwinęły się w osobowe istoty duchowe w liczbie trzydziestu zwane Eonami. Chrystus - głosili gnostycy - był najwyższym z tych Eonów. Niższą od tych Eonów była istota, która nie była czystym duchem lecz posiadała duszę, a która była tzw. Demiurgiem, identyfikowanym przez gnostyków z Jehową Starego Testamentu, Stwórcą nieba i ziemi. Ten Demiurg - mówili - popełnił błąd stwarzając wszechświat z materii, która według nich była zasadniczo złą. Dalszy błąd popełnił on łącząc nieco lekkiej substancji czyli ducha z materią ziemi przez co stworzył człowieka. Według gnostycyzmu zarówno duch jak i materia są odwieczne i odwieczne jest istnienie dobra i zła. Z powodu pomyłki Demiurga - uczyli oni - powstaje konieczność uwolnienia duchów z ich ciał przyrodzonych czego gnostycyzm dokonywa dzięki tej tzw. wiedzy (gnosis - wyraz grecki - znaczy: wiedza, poznanie Boga drogą rozumową a nie drogą wiary) i astecyzmowi (1 Tym. 6:20). Głosili oni, że są trzy rodzaje ludzi: duchowi, posiadający dusze i cielesni.

Dla tych ostatnich nie ma nadziei, muszą być unicestwieni. Dla posiadających duszę (psychicznych) istnieje częściowa nadzieja - mogą oni osiągnąć pozycję na zewnątrz lecz blisko pleroma (dosłownie - pełność), którą jest miejsce przebywania Najwyższego Boga i trzydziestu Eonów. Podczas gdy pneumatycy (duchowi), którzy jedynie są zdolni do prawdziwej gnosis będą dopuszczeni wewnątrz pleroma. Najważniejszym zadaniem więc jest przewyciężenie materii - ciała. W dodatku do pomocy jaką uzyskiwali z gnosis pozbywali się oni materii przez unikanie na ile to możliwe wszelkich z nią kontaktów, tzn. umartwiali ciało przez pozostawanie w celibacie, powstrzymywanie się od spożywania mięsa, bardziej intensywnej pokarmów i picia wina, spożywając tylko delikatne jarzyny i tłuszcze roślinne. Choć niektórzy z gnostyków głosili, że najlepszym sposobem umartwiania ciała byłoby pobłażanie mu we wszystkich jego skłonnościach aż do przesytu tak, iż ciało nie będzie już więcej chciało tych rzeczy. Tak więc ci pogrążali się w największej rozpuście, żarłocztwie i pijaństwie. Istniało wiele sekt wśród gnostyków

i prawie wszędzie obok chrześcijańskiego kościoła był kościół gnostyków.

(54) Ich nauka o zbawieniu polegała na czynkach i z konieczności zaprzeczała Okupowi, dla którego nie było miejsca w tego rodzaju systemie. Ich nauka o Chrystusie i Jezusie była dziwną rujnąjącą Okup. Gnosis była niemożliwa dla Demiurga psychicznego tak, iż ten uważając się za Najwyższego Boga myślał o dopomożeniu Izraelowi, którego członkowie też byli tylko psychiczni. Gnostycy nauczali o niebiańskim Chrystusie, jednym z najwyższych Eonów i o niebiańskim Jezusie, który nie był tak wysoki jak Eon. Nauczali też o ziemskim Chrystusie i o ziemskim Jezusie narodzonym z Marii. W czasie chrztu Jezusa niebiański Jezus połączył się z ziemskim Jezusem dzięki czemu powstał Jezus Chrystus, który miał być Zbawcą zarówno pneumatyków (duchowych) jak i psychicznych (posiadających duszę) ludzi. Ponieważ materia jest siedliskiem zła dlatego nauczali, że Jezus nie miał rzeczywistego ciała lecz tylko pozorne ciało. Ani też rzeczywiście nie umarł bo uczyli, że niebiański Jezus opuś-

ścił ziemskiego Jezusa gdy ten doszedł do krzyża. A więc było to tylko pozorne ciało, które zostało ukrzyżowane i śmierć jego była tylko śmiercią pozorną. Jezus Chrystus więc nie był odkupicielem lecz nauczycielem, który objawia gnosis ludziom pneumatycznym czyli duchowym jako moc zbawienia będąc dla nich przykładem ascetyzmu, dzięki któremu zostaną oni zbawieni. Demiurg raczej a nie Jezus Chrystus stara się zbawić ludzi psychicznych i doprowadza posłusznych wśród nich do granic pleroma, gdzie musi też pozostawać wraz z nimi. Taki jest schemat zbawienia według gnostycyzmu, który był wielkim niebezpieczeństwem dla kościoła smyrneńskiego. Wymagało to wielkich wysiłków Ireneusza, członka gwiazdy smyrneńskiego kościoła, Tertuliana, który był jego towarzyszem pomocnikiem i Hipolita, wielkiego uczonego chrześcijanina, którzy słownie i pisemnie we współpracy z innymi starali się zniszczyć wpływ gnostycyzmu na Kościół chrześcijański. Pod wpływem tych mocnych uderzeń chrześcijańskich uczonych gnostycyzm umarł zasłużoną śmiercią w trzecim wieku odradzając się znowu w manicheizmie, który w piątym wieku przestał istnieć dzięki po-

teżnym argumentom Augustyna. Oczywiście jednak powstawały inne formy zwalczania Okupu, wśród których dość ważną rolę odgrywał mahometanizm, który ukazał się w epoce Pergamos.

(55) Powstanie ludu (w.32) reprezentuje, że ich pozafigury w trzech zastosowaniach zwróciły gorliwą uwagę w stronę teorii przeciwnych Okupowi. Zbierali przepiórki przez 36 godzin (przez cały dzień, całą noc i nazajutrz przez cały dzień). Biorąc pod uwagę, że 36 jest wynikiem pomnożenia 6 przez 6, przedstawia ono zupełne i kompletne zło pozafigur biorących udział w zwalczaniu Okupu i czas takiego zwalczania. Z pewnością wielkie zło przeciwników Okupu we wszystkich trzech zastosowaniach jest oczywiste na podstawie samych faktów nawet gdyby nie było w typie określenia długości czasu do 36 godzin, które by to nasuwały. Zbieranie przez ludzi przepiórek przedstawia we wszystkich trzech zastosowaniach zbieranie przez nich teorii i argumentów przeciwnych Okupowi tzn. czynienie wysiłków umysłowych by zrozumieć te teorie i dowieść ich rzekomej prawdziwości. To zaś bez wątpienia wymagało wiele czasu i wielu umysłowych wysiłków jak np.

opanowanie greckich teorii filozoficznych pod względem ich objawów skierowanych przeciwko Okupowi lub też teorii pisarzy żydowskich w czasie Żniwa Wieku Żydowskiego wymagało wielkiego wysiłku i umysłowej siły. To samo można powiedzieć o różnych teoriach przeciwnych Okupowi popularnych w czasie Żniwa Wieku Ewangelii takich jak różne uniwersalistyczne, niedowiarcze, ewolucjonistyczne i materialistyczne teorie oraz inne przeciwnie Okupowi jak „wiedza chrześcijańska”, „nowa myśl”, „jedność”, spirytyzm, hinduizm itd., których studiowaniem zajmowało się mnóstwo ludzi. To samo można powiedzieć gdy chodzi o badanie teorii przeciwnych Okupowi okresu między Żniwami - teorii hebraistycznych, gnostycznych, manichejskich, neoplatonickich, grecko-rzymskich, mahometańskich i uniwersalno-unitariańskich. Zebranie co najmniej 10 homerów - 860 galonów jest symboliczne (10 homerów równa się 860 galonom miary sypkiej amerykańskiej, 1 galon ma 4 kwarty. W 860 galonach jest 3.440 kwart. W zamianie na miarę metryczną 1 litr równa się 9.078 kwarty, a zatem 3.440 kwart równa się 3.789 litrom). Hebrajski homer był największą

miarą do mierzenia ciał stałych i płynów. Liczba 10 jest liczbą pełnej ludzkiej i duchowej (nie Boskiej) zdolności. Myślą tego jest, że przeciwnicy Okupu zebrali tak wiele teorii przeciwnych Okupowi ile tylko umysł ludzki i demoniczny jest zdolny wymyśleć w związku z trzema badanymi zastosowaniami. Szczególnie tak się rzecz ma gdy chodzi o teorie zaprzeczające Okupowi w czasie przejściowym i w Żniwie Wieku Ewangelii jak to można zauważyć na podstawie rozważania ich głównych form wyżej podanych. Nawieszanie przez lud przepiórek (w.32) naokoło obozu przedstawia szeroko rozchodzącą się i rozległą propagandę na rzecz zwalczania Okupu, za pomocą której starano się złapać każdego do pozafiguralnego obozu w każdym z trzech zastosowań. A że przeciwnicy Okupu czynili to dla siebie (wszędzie sobie około - w.32) przedstawia ich samolubstwo i dogadzanie sobie.

(Ciąg dalszy nastąpi)

PYTANIA BEREŃSKIE

(36) Co w.21 i 22 sugerują odnośnie myśli Mojżesza? O co Mojżesz zapytuje się w ogólności? W szczególności? Jaką wątpliwość co do ryb nasuwało pytanie Mojżesza a jakiej nie nasuwało? Co figuruje stawianie przez Mojżesza tych pytań ? Co przedstawiało względem Jezusa Mojżeszowe zapytywanie Boga? Co figuruje mięso stad? Mięso ryb morskich? Czego nasz Pan nie wiedział aż do objętego z tym pozafiguralnego czasu? Z czego to jest widoczne? Co jest figurowane przez zabijanie stad ? Łowienie ryb? Co do czego możemy być pewni gdy chodzi o wątpliwości Pana naszego? Co daje do zrozumienia Boskie zapytywanie Mojżesza „azaż ręka Pańska jest skurczona”? Co to figuruje? Bez czyjego pośrednictwa? Jak powinna być ostatnia część w.23 przetłumaczona i uzupełniona? Jaką myśl zawiera w sobie tłumaczenie tego wiersza w figurze? Dlaczego takie tłumaczenie nie może być prawdziwe? Co prawidłowe tłumaczenie pokazuje w figurze i pozafigurze? Jak pozafiguralnie Bóg zarządził co do „mięsa”? Czego nie po-

winniśmy zapominać co do tego zarządzenia? Jak ono działało? Jaki tylko rodzaj udziału mógł w nim mieć Bóg? Dlaczego? Na co te rozważania wskazują jeśli chodzi o Jezusa w związku z tym? Jaki fakt dowodzi, że 70-ciu przedstawia 70 jednostek w zakończonym obrazie we wszystkich trzech zastosowaniach?

(37) W jaki sposób pozafigura Mojżeszowego opowiadania tych spraw ludowi była dokonana? Jakie było Jezusowe postępowanie względem 70 a jakim nie było? Jak długo trwało wzywianie i ustanawianie pielgrzymów Parousji? Na jak długo przed datą 16 września 1914r. zdaje się musieli być zamianowani pielgrzymi na urząd? Co zdaje się wyobrażać zgromadzenie przez Mojżesza 70-ciu? Postawienie ich około Przybytku? Co jest pokazane figuralnie przez wyrażenie „70 mężów starszych z ludu”? Co to dowodzi w figurze? Pozafiguralnie jak to się przedstawiało? Jaka różnica istnieje w porządku czasowym pomiędzy wezwaniem 70-ciu w Żniwie Żydowskim a wezwaniem dwu innych grup po 70 w

innych dwu zastosowaniach? Jaki był powód tej różnicy? Jak się przedstawiają te sprawy w zakończonym obrazie?

(38) Co jest figurowane przez obłok w.25? Co oznacza zstąpienie Boga w obłoku? Przez kogo Bóg zazwyczaj dawał zarządzenia prawa Przymierza? Przez kogo innego czasami? Jak tego dowodzą cytowane teksty? Co jest figurowane przez zstąpienie Boga w obłoku i przemawianie do Mojżesza? Co nie oznacza wzięcie przez Boga z ducha Mojżeszowego i podzielenie go między 70-ciu? Co to oznacza? Co nie uczynił przez to Bóg względem mocy Mojżesza i jego autorytetu? Co uczynił przez to względem niego? Jak o tym wiemy specjalnie? Jaka była część tej mocy w 3 grupach 70? Co nie towarzyszyło takiej kwalifikacji gdy chodzi o Jezusa? Na co to nie wskazywało gdy chodzi o Jego urząd? Na co to wskazywało gdy chodzi o jego ciężar?

(39) Na co to nie wskazuje gdy chodzi o podejmowanie ciężarów Jezusa? Jak to jest widoczne pomiędzy 70-cioma w Żniwie Żydowskim? Jakie przykłady dowodzą tego? Jak to jest widoczne pomiędzy 70-cioma w Parousji? Jakie przykłady dowodzą tego? Jak to jest wido-

czne pomiędzy 70-cioma z okresu przejściowego? Jak to jest widoczne pomiędzy 35-cioma członkami gwiazd i ich 35-cioma pomocnikami? Jak się odznaczało skutecznością w pracy pięciu książy każdego z pięciu Kościołów okresu przejściowego w porównaniu z innymi członkami gwiazdy? Gdy chodzi o nie najważniejszych członków gwiezdnych? Jakie są przykłady tych różnic? Jaki urząd dzierżyło 35-ciu członków gwiezdnych specjalnie zaś ich pięciu książy? Kto nawet nie podzielał takiego urzędu?

(40) Co dowodzi, że Pan dał stanowisko ogólnych starszych w prawdziwym Kościele trzem grupom 70-ciu? W kościele nominalnym? Jakie teksty Pisma Św. są dowodem tego poglądu? W jaki sposób? Co jest specjalnie znaczące przy zakończeniu obrazu? Czego to dowodzi co do trzech grup 70-ciu? Czego to nie dowodzi gdy chodzi o wszystkich, którzy byli w dwóch Żniwach naznaczeni "drugorzędnymi prorokami"? Jakie fakty Żniwa Wieku Ewangelii dowodzą tej odpowiedzi? Czego dowodzi powiedzenie „i nie zaprzestali” w związku z 70-cioma, gdy chodzi o zakończony obraz w obu Żniwach? Jakie dwa wnioski można wyciągnąć z tych

rozważań? Jakie fakty dowodzą tego gdy chodzi o 70-ciu okresu przejściowego? Jakie fakty potwierdzają ten pogląd? Jaki inny fakt dowodzi tego gdy chodzi o wszystkich 70-ciu okresu przejściowego?

(41) Jaki epizod występuje w w.26-29? Co wyobraża obóz? Co przedstawia namaszczenie Medada i Eldada i prorokowanie przez nich w obozie a nie w Przybytku? Co było już wykazane w ang. Ter. Prawdzie? Jeżeli chodzi o Medada Parousji co było wykazane szczegółowo? Jaka jest różnica czasu co do pomazania tych dwóch? Jakie było w rzeczywistości nasze wyjaśnienie pomazania br. Russella w obozie? Kiedy i gdzie ostatnia część jego pomazania w obozie miała miejsce? Co on po tym pomazaniu uczynił? Jakimi sposobami? O ile później przyszedł on do pozafiguralnego Przybytku? Czego te fakty dowodzą co do trwania tych dwóch pomazań i prorokowań w obozie? Czego postępowanie br. Russella jako pielgrzyma dowodzi o nim w związku z tym?

(42) Kto był Eldadem i Medadem w Żniwie Żydowskim? Jakie fakty z Pisma Św. i osobiste kwalifikacje dowodzą, że Św. Paweł był pomazany i prorokował, gdy był jeszcze w o-

bozie? Jak jest pokazane w Dz.Ap. 9:17-19 jego przyjscie do pozafiguralnego Przybytku? Co dowodzi, że był on specjalnie umiłowany przez Boga (Eldad)? Co jest dowiedzione o Apollosie w Dz.Ap. 18:24-26 jako o Medadzie w Żniwie Żydowskim? Co jest dowiedzione o nim jako o takim w w.26-28? Jakimi dwoma sposobami jest dowiedzione, że był on Medadem w Żniwie Żydowskim? Dlaczego? Jaki wpływ na słabszych cieleśnie braci miała jego skuteczność w pracy Pańskiej? Jak tego dowodzą cytowane teksty? Jaka była osobista postawa Pawła i Apollosa jednego względem drugiego pomimo sekciarstwa niektórych słabszych braci? Jak 1 Kor. 4:1-15 pokazuje ich wzajemne stosunki i uczucia w ich służbie? Na co wskazują wzmianki Św. Pawła o samym sobie i Apollosie? Jak to jest pokazane w 1 Kor. 3:8?

(43) Kto był Eldadem i Medadem okresu przejściowego? Co jest pierwszym dowodem na to, że Św. Jan był Eldadem okresu przejściowego? Drugim dowodem? Trzecim? Czwartym? Piątym? Szóstym? Siódmym? Jaki fakt samo przez się dowodzi, że Św. Jan był Eldadem okresu przejściowego? Co do czego możemy być pewni w związku z tym?

(44) Jaki dowód, że Jan Wessel był Medadem okresu przejściowego można porównać z dowodem, że Św. Jan był Eldadem okresu przejściowego? Dlaczego dowód ten jest dość silny? Jaki jest pierwszy dowód, że Jan Wessel był Medadem okresu przejściowego? Jakich siedem prawd Pan ogłosił przez Wessela, które są tym dowodem? Jaki jest drugi dowód tego? Trzeci? Czwarty? Piąty? Szósty? Jaki epizod pokazuje jego wielką pokorę i miłość Słowa Bożego? Siódmy dowód? Co powiedział o nim Luter i o jego pismach? Dlaczego on nie opublikował jego traktatu o Wieczerzy Pańskiej? Gdzie on był i jaką miał pozycję gdy otrzymał swe pomazanie i gdy zaczął prorokować? Kiedy i gdzie wszedł pomiędzy prawdziwy lud Boży? W jakich okolicznościach zbiegł on z Heidelbergu do Holandii?

(45) Jakie dwa fakty dowodzą, że Paweł i Jan jako dwóch pozafiguralnych Eldadów nie należeli do 70-ciu w Żniwie Żydowskim i 70-ciu okresu przejściowego? Ilu starszych włączając w to Eldada i Medada było w figurze? Jakie są w tej sprawie żydowskie i rzymskie poglądy? Co powinniśmy myśleć o ich liczbie w czasie Żniwa Żydowskiego i okresu przejścio-

wego? Czego nie powinniśmy myśleć co do 70-ciu ze Żniwa Wieku Ewangelii? Jak to może być wytłumaczone w zgodzie z innymi dwoma stanami? Jako „ów sługa” z kim br. Russell był a z kim nie był odpowiednikiem? Na podstawie jakich dwóch faktów wnosimy, że Św. Paweł i Św. Jan nie mieli towarzyszy pomocników? Co by nastąpiło gdyby oni należeli do „drugorzędnych proroków” swoich czasów?

(46) Co wynikało z faktu, że br. Russell w jednej osobie był „owym sługą” i pielgrzymem? W czym to się różniło od 70-ciu w Żniwie Żydowskim i w okresie przejściowym? Jakie przeciwieństwo jest między tym poglądem a poglądami żydowskim i papieskim? Na czym polega ta różnica? Jakie fakty obalają te dwa poglądy, żydowski i papieski? Jakich siedem punktów obala ich błędne poglądy, że było 70 starszych oprócz Eldada i Medada?

(47) Na jakiego rodzaju epizod zwracają uwagę w.27-29? Co nam przypomina chłopak, który doniósł Mojżeszowi o prorokowaniu Eldada i Medada w obozie? Pod jakimi względami? Co charakteryzowało postępowanie Jozuego? Postępowanie Mojżesza? W czym ci trzej znajdują pozafigury? Jak to jest wi-

doczne w stosunkach Pawła i Apollosa w zastosowaniu do Żniwa Żydowskiego? Kto był pozafiguralnym chłopcem, Jozuem i Mojżeszem gdy chodzi o Św. Pawła? Jaką była działalność pozafiguralnego chłopaka, Jozuego i Mojżesza w wypadku Św. Pawła? Kim byli oni dla Apollosa? Jaka była ich działalność w wypadku Apollosa? Kim byli oni w wypadku Św. Jana, Eldada okresu przejściowego? Jak to widzimy w działalności dwóch pierwszych w stosunku do niego?

(48) W czym przejawiała się wspaniałomyślność Jezusa? Czym jest pytanie: „Czemuż im ty zazdrościsz dla mnie”? Kto był pozafiguralnym chłopakiem, Jozuem i Mojżeszem w wypadku Jana Wessela, Medada okresu przejściowego? W czym się przejawiała ich działalność w wypadku Jana Wessela? Kto był pozafiguralnym chłopakiem, Jozuem i Mojżeszem w wypadku Eldada Parousji? W czym się przejawiały ich działalności w wypadku br. Russella?

(49) Jakie fakty co do Medada Parousji miały wielki rozgłos? Kto był odpowiednim chłopakiem, Jozuem i Mojżeszem? W czym ich działalności przejawiały się w wypadku br. Russella?

(50) Co jest pozafiguralnie znaczące co do w.30? Jak się wypełniła jego pozafigura w czasie Żniwa Żydowskiego odnośnie Jezusa? Odnośnie 70-ciu? Gdzie są podane zapiski o części tych służb? Jak był w.30 przedstawiony w okresie przejściowym względem Jezusa? Względem 35 członków gwiezdnych i ich 35 towarzyszy pomocników? W czym działalność okresu przejściowego jest podobna a w czym różna od działalności dwóch Żniw? Co w.30 przedstawia odnośnie Jezusa w czasie Parousji? Odnośnie 70-ciu? Jaka była wielkość rozgałęzienia tej pracy w porównaniu z innymi 40-letnimi okresami w Wieku Ewangelii? Jakie są statystyki o różnych rodzajach pracowników? Czego powyższe sprawy były pozafigurą?

(51) Co studiowaliśmy dotychczas? Gdzie jest to przesiewanie właściwie przedstawione? Jak tu będzie potraktowane? Co przedstawia wiatr z w.31? Jak ta kontrowersja się zaczęła? Jak można ją odpowiednio opisać? Co sprawił Pan w rezultacie tej słownej wojny i w jej czasie? Co przedstawiały przepiórki? Co widzimy w tomie 5, rozdz. 2 co do formy tych przepiórek Parousyjnych? Jakie formy przybrały one w

czasie Żniwa żydowskiego? Co jest przedstawione na wszystkie trzy zastosowania przez wielkie liczby tych przepiórek? Co jest przedstawione przez ich lot na dwa łokcie nad ziemią? Na jakie trzy grupy ludu Pańskiego we wszystkich trzech zastosowaniach miały wpływ te pozafiguralne przepiórki? W jaki sposób niektóre z tych teorii zaprzeczały Okupowi we wszystkich tych trzech zastosowaniach a specjalnie w okresie przejściowym? Z czyjej strony? W jaki jeszcze sposób zaprzeczano Okupowi? Co to oznacza? Przez kogo te niebezpośrednie zaprzeczenia Okupu były przyjmowane? W jaki trzeci sposób zaprzeczano wtedy Okupowi? Przez kogo były one przyjmowane? Co nastąpiło w tej sprawie w następnych czterech epokach okresu przejściowego? Gdzie została podana ich pełna lista?

(52) Co będzie obecnie podane? Wśród kogo bezpośrednio zaprzeczenia Okupowi nastąpiły? Jaką inną doktrynę przeciwną Okupowi przyjmowali oni? Jak oni zapatrywali się na dzieło odkupienia rodzaju ludzkiego przez naszego Pana? Jakie inne błędy później przyjmowali oni? Jaki był tego rezultat? Kim byli Ebionici? W jaki spo-

sób zaprzeczali oni Okupowi? Przez jakie nauczanie? Jaka inna grupa oficjalnych chrześcijan bezpośrednio zaprzeczała Okupowi w tym czasie? Na jakiej podstawie? Jaka klasa ludzi wprowadziła inne pośrednie zaprzeczenie Okupu? Poprzez jakie trzy doktryny? Co torowało drogę dwom z tych doktryn? W jaki sposób? Co uczyniono w późniejszych epokach z tymi dwiema doktrynami? Kto dał pierwszy impuls fałszywej nauki o trójcy? Jak? Kto wymyślił teorię o współistocie Syna z Ojcem? Kto teorię ich równości? Jak posunięto te doktryny aż do uznania Ducha Św. za trzecią osobę trójcy? Co uczyniono z tymi trzema pokrewnymi doktrynami w późniejszej fazie okresu przejściowego? Kiedy uzyskały one swe wykończenie?

(53) Jakie dwa systemy przeciwne Okupowi powstały w czasie smyrneńskiej epoki? W jakim porządku czasowym? Jaki rodzaj roli odgrywały one we wczesnej fazie okresu przejściowego? Z czego się składał gnostycyzm? Czego nauczał o bycie i dziele Najwyższego Boga? Czego nauczali oni o Demiurgu? Jaki błąd on popełnił? Jaka jest natura materii według gnostycyzmu? Z czego on

stworzył człowieka? Od kiedy istniał duch i materia według gnostycyzmu? Jaka nauka była tego rezultatem? Jaki był rezultat omyłki demiurga? Przez co według gnostycyzmu ma się dokonywać wyzwolenie ducha człowieka od materii jego ciała? Jak grupuje on ludzkość? Jaka jest jego nauka co do przeznaczenia tych klas ludzi? Co jest jej (gnosis) wielkim zadaniem? Jak w dodatku do pomocy z gnosis można się pozbyć materii według tej nauki? Jakie były niektóre z metod, co do tego prowadziły? Jaki był sposób przewyciężenia materii według nauki niektórych gnostyków? Co istniało między nimi? Jak szeroko rozpościerały się sekty gnostycyzmu?

(54) Jaki był charakter ich nauki o zbawieniu? Co z konieczności z tego wynikało? Czemu się też sprzeciwiała ich doktryna o Chrystusie? Dla kogo gnosis była niemożliwa? Dlaczego? Co według nich on uczynił? Jakie rodzaje Chrystusów i Jezusów mieli gnostycy? Jaka była ich doktryna dotycząca niebiańskiego i ziemskiego Jezusa? Jak byli oni połączeni? Co było tego rezultatem? Jaka była Jego misja? Jaki rodzaj ciała przyjął według nich Jezus? Dlaczego? Co nauczali oni o

Jego śmierci? Jakiego rodzaju zbawiciela czynili oni z Niego? Jakiego rodzaju zbawiciela nie czynili oni z Niego? Kto według nich zbawia posiadających duszę? Czego on w tym dokonywa? Jaki wpływ miał gnostycyzm na Kościół smyrneński? Kto i kiedy zadał mu śmiertelny cios? W czym, gnostycyzm odrodził się? Kto i kiedy obalił jego wskrzeszoną formę?

(55) Co jest przedstawione w w. 32 przez powstanie ludu? Przez zbieranie przepiórek przez 36 godzin? Co liczba 36 przedstawia w pozafigurze? Co jeszcze nasuwa na myśl wielkie zło przeciwników Okupu? Co jest figurowane w zbieraniu przez lud przepiórek? W jakim zastosowaniu? Czego to wymagało? Jak to było dokonane w czasie Żniwa żydowskiego? W czasie Żniwa Wieku Ewangelii? Jakie przykłady dowodzą tego? Co jest symbolizowane przez zebranie co najmniej 10 homerów? Co te 10 homerów symbolizowało? Co to oznaczało na wszystkie trzy zastosowania a specjalnie na okres przejściowy i Parousji? Co jest figurowane przez nawieszanie przepiórek przez lud naokoło obozu? Dla siebie samych?

Z a w i a d o m i e n i a

1. Poszczególne zbory proszone są o składanie zamówień na wydaną w formacie broszury rozprawę pt. „Nauki Świadków Jehowy rozpatrywane w świetle Pisma Świętego”. Można ją nabyć w dowolnej ilości, przysyłając zamówienie na adres Ruchu, lub też adresując: Eliaz Grodziński Łódź 11, ul. Limanowskiego 211.

Cena 1-go egzemplarz 7,-zł.

2. W związku z wprowadzonym przez władze finansowe opodatkowaniem wyznań i związków religijnych istnieje potrzeba

wprowadzenia w każdym zborze książki kasowej.

3. Nr. 181 Teraźniejszej Prawdy jest ostatnim egzemplarzem z prenumeraty za rok 1958.

W związku z tym wyjaśniamy, że od Nr.182 począwszy, Teraźniejsza Prawda wysyłana będzie według listy prenumerat za rocznik 1959. Tak więc w wypadku nieodnowienia przez któryś Zbór prenumeraty za w.w. rocznik, prosimy o jak najszybsze uczynienie tego, gdyż w przeciwnym razie wysyłka zostanie wstrzymana.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII
 Niezależny dwumiesięcznik religijny

Pismo to, wolne od sekt, organizacji i wyznań ludzkich lecz raczej przywiązane do Boga tak jak rozumie Jego Słowo, jest wydawane w obronie Prawdy Paruzyjnej udzielonej od Pana przez „wiernego Sługę”, jako podstawy dla wszelkiego dalszego rozwoju prawdy; w obronie zarządzeń czarteru i testamentu, które dał Pan przez

„wiernego Sługę”, aby wiązały kontrolujące korporacje i towarzystwa między ludem w Prawdzie, a także w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się Prawdy epifanicznej, która jest pokarmem na czas słuszny dla ludu Pańskiego ze wszystkich klas i grup, tak jak Panu podoba się jej udzielać.

--- o O o ---

Prosimy o regularne odnawianie prenumeraty przed początkiem każdego nowego roku poprzez księgarzy (sekretarzy) poszczególnych zborów, którzy powinni podać nam ilość prenumeratorów w danym zborze, zebrać od nich pieniądze za numery bieżące w prenumeracie, a za zaległe osobno za każdy numer i wpłacić je z podaniem celu wpłaty na konto Ruchu adresując: Świecki Ruch Misyjny „Epifania” Centrala w Poznaniu II Oddział P.K.O. w Poznaniu Nr. 122-9-200301. Wysyłka dokonywana będzie na

adres księgarzy (sekretarzy) poszczególnych zborów. Kopia „Teraźniejszej Prawdy” będzie również wysyłana bezpłatnie dla proszących o to biednych z ludu Pańskiego podobnie jak za czasów br. Russela a także i dla innych pragnących tego osób. Księgarze (sekretarze zborowi) proszeni są o podanie osobno ilości osób pragnących otrzymywać „Teraźniejszą Prawdę” bezpłatnie. Roczna prenumerata wynosi zł. 48,-; cena pojedynczego numeru zł. 8,-.

--- o O o ---